

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Roberti Tvrneri Devonii Oratoris Et Philosophi
Ingolstadiensis Panegyrici Dvo**

Turner, Robert

Ingolstadii, Anno M. DC. IX.

Narratio De Morte, Qvam In Anglia Pro Fide Romanè Catholica Edmvdvs
Campianvs Societatis Iesv pater, aliiq[ue] duo constanter oppetierunt, ex
Italico sermone facta Latina à R. T. Catholico lectori, ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-69598](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-69598)

NARRATIO

DE MORTE,
 QUAM IN ANGLIA
 PRO FIDE ROMANE CATHO-
 LICA EDMUNDVS CAMPIANVS SOCIE-
 tatis IESV pater, aliiq; duo constanter op-
 petierunt, ex Italico sermone
 facta Latina à

R. T.

*Catholico lectori, maximè fidelì
 in Anglia afflicto.*

VM EX VERBIS, QUASI
 medijs tenebris eorum, qui effreni
 quadam audacia conantur religio-
 nis sanctitates omnes perfringere emi-
 cet veritatis quadam lux, nostramq; imbecillitatem
 sustineat, ne proclivius labatur in errores, quibus
 multorum hodie acies perstringuntur, aut verius he-
 betantur: facile videtis (charissimi in Christo) non so-
 lum quàm verè dixerat Propheta, dies diei eructat
 verbum, & nox nocti indicat scientiam: sed etiam
 quàm aptè perstrinxerat Cyprianus per insignem stu-
 porens

N

porens

porem illorum, qui nec cogitant, nec intelligunt, mendacium diu non posse fallere. nam cum perditionis filiorum pater Calvinus, proiecta quadam audacia, deriuet in Catholicos inuidiam religionis contempta, quod fidem suam sanguine nolint vnquam consignare; Deus ad hanc refellendam contumeliam supra illa examina Martyrum, qui in nati Euangelij quodam crepusculo vestram fidem, quasi legem, sanguine suo sanxerant, voluit quoque his extremis temporibus enitere veritatis rationem in morte patris Edmundi, suorumque sociorum constanter appetita pro illa fide, qua vos tenetis. cuius lectione lenietis desiderium, quod vobis excito aureoli libelli paulo post adendi, qui diuise vberique filo explicabit non solum genera crudelitatum, quibus, intra decem & octo annorum cancellos, haeretici saeuerunt in Catholicos plurimis, maximis; sed etiam exempla pietatis, constantiae, roboris, quae ex medijs Catholici gregis afflictis procellis excitauit rarissima & excellentissima, ad consolationem Ecclesiae suae, atque ad eorum, qui Ecclesiam oppugnant, insignem probrum: qui nunquam putarunt, fore, vt tanta in Catholicis luceret constantia, obliti illius vocis, quam miserat Iesus Christus, si tacerent homines, locutus es petras. Deus noster vobis augeat indies constantiam ad harum vexationum & perferendas molestias, & superandas procellas.

GEORGIUS ELIOTTVS (qui Thoma prius Roppero, ac paucis post mensibus vidua Gulielmi

mi Peeters, regis quondam à secretis, in rebus dome-
 sticis nauabat operam) mentitus longo tempore Ca-
 tholicum, alieno tandem sanguine crudeliter se per-
 leuerat. timor mortis sceleri proposita fecit, vt se tra-
 deret in clientelam cuidam magnæ authoritatis vi-
 ro. in cuius sepectus vt insinuaret altiùs, promittit,
 fore sua opera, vt Edmundus Campianus Societatis
 IESU pater illi in potestatem veniret. placebat nego-
 tium mirificè. adiungitur ergò socius ex genere homi-
 num mirè vafro, qui edicta regia adunt in vulgum, vt
 res neclatur securiùs. & huic & illi fit potestas à re-
 gina capiendi Campianum, vt totum geratur autho-
 ritate publica liberiùs. promissa sunt larga, vt animis
 sint magni in re tanti fructus. spe illi & dolo pleni in-
 grediuntur viam, veniunt in Barkensem prouinciam,
 diuertunt ad Yates nobilem. inter cocum & hunc
 Georgium (vni enim hero vterque antea seruiuerant
 seruitutem liberalem) post complexum & dexteram,
 sermo tandem (vt in primo congressu res seritur ex
 re) de multis & variis fit multus & varius. inter reli-
 qua coco nihil suspicãti doli exciderat de patre Cam-
 piano id temporis presente. Georgius ipso punctulo
 summittit socium, qui hoc indicaret præfecto loci, e-
 gregiè Calvinizanti. ipse interea falsa specie religio-
 nis & amicitia consequitur, vt tanquam Iudas, sur-
 repat in missam & concionem, quarum illam procu-
 rabat, hanc habebat pater Campianus in illa verba,
 Ierusalem, Ierusalem, quoties volui congregare filios

N 2 tuos,

tuos, &c. in media concione accurrit boni animi vir, monetq; alta voce domesticos, caueant à Iuda. finita concione, vix se receperant, in suam quisque domum; & eccum tibi praesto praefectum cum manu, cuius maximam partem locarat circum ades, ne quis pateret fuga locus. perquiruntur anguli, latebrae, exquisitissima diligentia. dum pater vel timetur elapsus, vel non speratur capiendus, discessum fuisset, nisi Georgius suggestisset de angulo adium tenebricoso & perrecondito, quem vel à coco, vel ab alio nescio quo inaudierat. obseruant haeretici angulum. in hoc angulo tres latebant Sacerdotes, Campianus, Colingtonus, Fourdus. cum intelligerent propè esse, vt comprehendantur; posita corporis & discriminis cura, faciunt suarum cogitationum summam, ac conscientiam dolore, confessioneq; piant. tres illam vnã poenam sibi iuicem imponunt, vt pleni charitatis recitent ter. Fiat voluntas tua: quasi toti diuina in voluntate defixi nihil laborarent, quid corpore fieret, & carne. Campianus ardens charitate sepè se voluit obicere his quasi Iudaeis, atq; vsurpare illud sui CHRISTI quem quaeritis: verùm duo alij pugnant, vt se seruaret, non exponeret periculo. ex illo pendere salutem & periculum multorum. ratio & charitas fratrum, calorem eius diuinum iam iam erupturum tenuit intra lineam. quare soluti cura, se componunt in singulis lectis singuli, ac supini, manibusq; in caelum sublatis, expetunt, expectant voluntatem DEL. voluntas

DEL

DEI fuit, vt aduersarij irruentes occuparent eos supinos, ac mente formaq; corporis, cœlum rogantes pro terra, pro pugnis coronam. eruuntur viri DEI ex cauernis, quasi antiqua tyrannide Petri & Pauli itinere quid heretici aut serio triumphent de re, aut scurriliter ludant in Sacerdotes, laicosq; nobiles, nihil tangam; tangam tantum, quæ sunt carceris. itineris tamen duo fuerunt singularia. Londinum itur per Abingtoniam, quæ proximè abest ab Academia Oxoniensi. in hac Academia ita floruit olim Campianus laude Philosophia atque eloquentia: vt vel amore, vel fama illecti multi Academici huc frequentes confluxerint ad patrem transeantem vel videndum, vel amandum. id cum bonus pater intellexerat, in sinu gaudebat aliquam in iuuenibus adhuc vestire bona mentis scintillam, quasi fidei Catholica semen. surridet etiam, ac suauiter modesteq; rogat, num velint eum audire concionantem. alterum itineris singulare id erat: quod pater ingrediebatur Londinum, quasi Cæsar, ouans in equo, frequentissimo populo; suoq; capite præferebat maiusculis literis notatum e-logium illud, Iesuita seditiosus. Londini est platea longè celeberrima, quæ vulgus dicit Cheëpside. in hac est crux summi pretij, summæ artis, auro argentoque pellucens. pretium & ars fecerunt, ne heretici in hoc Christianæ fidei trophæum hætenus sauerint. bonus pater dum transit, salutat crucem, nutuque decernit honorem, quem Catholici solent tanti triumphi tan-

to monumento. freudent heretici, triumphant Catholici de constantia. ventum est ad carcerem, pater dum traditur in custodiam arcis Londinensis, conuersus, lictoribus, qui duxerant & grauissimè violarant, dixit summa & vultus placabilitate, & altitudine animi, agerrimè sibi esse, potius de vitæ & morum tenebris, in quibus versabantur illi: quàm de iniuriis maximis, aut itineri præteritis, aut carceris futuro. præuiderat enim pater, quanta mox iniuriæ quanto animo sibi essent deuorandæ, victus, squaloris, calumniarum. in quibus grauis calumnia erat rumoris falsi fluentis primò à præfecto arcis Londinensis, ac per publicos dein crucis Paulinæ sermones, quasi canales deriuati in vulgus, patrem scilicet Campianum Catholica religioni nuntium remisisse: tentatus sapiens fuit eius animus verbo, vultu, promisso, varioq; stratagemate, vt paululùm modò remitteret de suæ cōscientiæ lege in religionis rebus, si nō illis grauioribus, certè his leuiculis, si qua tamen res in religionis causa possit esse leuicula, verùm ille, tanquã petra, nixus Christo Catholici militis locum constantia & animi magnitudine ita tuebatur, vt ostenderit ciuitatem, quæ latet in tutela & subsidio Dei, potius debere oppugnari à multis, quàm posse expugnari ab vllis. in verbis postquam viderant nihil esse illecebrarum ad eum pelliciendum, questionum longè exquisitissimarum adhibent vim. in medijs tormentis isthac imprimis conantur elicere, à quot & quibus erat receptus lecto, quàm

quàm multos & quos ad Romanæ Ecclesiæ commu-
 nionem aggregârat, quã horum irretiendorum per-
 secutus erat viam, cum quibus versatus est familiarius
 & secretius. premebant vehementer de libro, quo pu-
 gnârat bonus pater, & euicerat, non esse adharendũ
 heresi, vbi impressus, cuius auxilio & consilio scri-
 ptus, à quo disseminatus in vulgus, deniq; si quos no-
 rat, qui de hoc libro tantulum norant. vehementes e-
 tiam fuerant, & multi in sententia excommunica-
 tionis, quam sancta memoria Pius V. tulerat contra
 reginam Angliæ. ad hac omnia vnum erat & simplex
 responsum. se misisse ad duos nobiles, ad Ricardsonũ,
 librũ; ad Poundum, libri capita. quam rem liberè li-
 benterq; fassus est, quodd exploratè cognosceret tantum
 esse & humani roboris, & diuinæ gratiæ in his viris
 ad refellendam omnem aduersariorum petulantiam,
 vt statuerit planè ex hac cõfessione nihil potuisse ma-
 nare aut ad hæreticos malos boni, aut ad Catholicos
 bonos mali. dum pater cum his tormentis cõslictatur,
 quicquid vel artis, vel astus excogitari potest ad ani-
 mos aliorum siue percellendos, siue indagandos, id
 totum adhibent. interrogant, obseruant, inculcant
 eandem rem molestè, vultus vocesq; aucupantur. si
 qua sortè litera aut syllaba ex quoquam fluat, quæ
 possit leuissimo quodam rationis aut coniecturæ odo-
 re intorqueri in damnum aut accusationem cuius-
 quam Catholici nobilis, mirum est. quanta erat lati-
 tia, triumphus quantus. hanc mox syllabam adunt in

vulgus, & vnâ spargunt, eam à patre Campiano fuisse in quaestione expressam. in quo fallendi mentienti q̄ genere ita nullam habuerunt suae frontis rationē, vt ex iis, quos regina in secretiorum cogitationum societatem asciscit primos, vnus non infimus equiti aurato (quem religionis ergo inclusum in carcerem volebant irretire si non legis laqueo, laquei certè specie) summa asseueratione confirmârit patrem Campianum in quaestione aperuisse de illo, qualia & quanta non cogitârît, id quoq̄ ad inuidiam attexuit huius sectæ homulos nihil laborare, quibus maculis inspergant conscientiam, fidem, famam suam; dum quò toto corpore cōnituntur, eò quacunq̄ ratione ascendât, verùm bonus eques fretus, quâ suorum rectè factorum conscientia, quâ constantia illius cœlestis athlete, his se mendaciorum fraudumq̄ pedicis & laqueis facile expediuit. mendacio tamen ficto à malis, sparsò à magnis obtinuerunt aduersarij, vt populum imbuerit opinio penè certa, quendam primæ nobilitatis virum à Campiano fuisse proditum. credidit magne notæ Catholicus, ac mihi tanquàm rem non ex populi triuiis, sed magnorum virorum sermonibus haustam narrauit, inter eos, quos regina habet secretiorum consiliorum participes, certam iam fuisse & orationem, & scientiam omnium consiliorum, quæ de grauissimis rebus recõditissima aperuit Campianus in quaestione. quanquam non multò post suam idem mihi perstrinxerat & fidem in rebus falsissimis

mi precipitem, & mentem in aduersariorum dolis
 non satis perspicacem. immò tam fuerunt aduersarij
 in mentiendo impudentes in spargendo subdoli, vt hic
 error fuerit nõ illius tantùm nobilis, sed plurimorum
 Catholicorum, plane opinantiũ, patri culpa factum
 fuisse, vt D. de Vault primæ nobilitatis Baro, Thomas
 Tressamus, & Gulielmus Latsbeus equites aurati tra-
 derentur in custodiam. vnde bona mentis, optimaquæ
 fidei pater subierat inuidiam non solùm laesæ Reipub.
 apud hereticos, sed etiam violatæ fidei apud Catholi-
 cos. quæ causa Thomam Poundum nobilem sanguine,
 nobilem confessione fidei (decem enim annorum car-
 cerem iam passus est religionis causâ) impulerat, vt
 patrem permulceret sanctarum literarum pia conso-
 latione, moneretq; in deuorandis iniuriis, tanquam
 Christi confessor, partes sumat constantiæ, deponat
 imbecillitatis: addit rumorem esse de imbelli animo,
 quem in questione præ se tulit; rogat, verinè sint ru-
 mores, qui de illius fide & imbecillitate, magnis au-
 thoribus, editi sunt in vulgus. in mittendis literis de-
 uincit sibi Poundus fidem vnius è grege stipatorum
 largitione quatuor aureorum Angelottorum: si pro-
 bet fidem, lautius præmium promittit. is, cui literæ
 datae sunt ad Campianum, consilium aperit, & lite-
 ras obiicit præfecto arcis. præfectus vel mente sua, vel
 instinctu alieno patri facit copiam literarum, om-
 niâque dissimulat de iis, quasi nec lectis, nec cognitis.
 ad hæc à patre id erat breuiusculi responsi, nullum
 N 5 quam-

quamuis exquisitissimum tormentum, nedum summem expressurum à se vocem, quæ facit ad Ecclesiam Christi violandam. hæc responsio illos ex intimo reginæ consilio pupugit, dum suspicantur aliquid adhuc latere reconditionis mysterij de Reipub. summa, nec queunt statuere (etsi statuant omnia) quam eim eruendi persequantur viam. verùm cum videant se mulcendo, minando ne hilum proficere, illa extrema erat cogitatio, vt quem non possent torquendo frangere, eum disputando conentur vexare. in quo genere aduerter rationem, qualem nulli antiquorum Martyrum carnifices aut vsurpârint tam crudelem, aut inierint tam subdolam. illi enim retroactæ etatis tyranni, Dei confessores primò disputationibus, penit deinde aggressi sunt. at hi, conuerso quasi tyrannidi orbe, hunc patrem exercent prius pœnis, ac fractum iam penèque exanimem, in scholasticum hunc puluerem & solem eliciunt. in maxima tyrannide maxima hîc fuit tyrannorum fraus, statuentium in corporis iam penè fracti & obtriti debilitate ita animum languere, ita hebescere ingenium, ita fluere memoriã, omnem denique hominis partem, quasi incisi neruis, ita ineptam esse ad functionem, vt ab illo non tam imbelli, quàm imbecilli facile sperârint victoriã. verùm Deus, qui se suis promisit in his angustiis nunquam defuturum, eam suo siue confessori constantiã, siue athletæ fortitudinem instillauit è cœlo; vt ex aduersariis illi, qui nihil habebant frontis, nimis se mul-

multum habuisse putarint, quod ausi fuerant con-
 gredi. agnosco Dei beneficium, quod me passus est fru-
 ctuosè, sed difficulter irrepere in turrim, & qua gesta,
 dicta erant omnia, videre, audire. nam maximum
 tui & voluptatis & utilitatis fructu, quod audierim
 per insignem Christi confessorem Campianum omnes
 aduersariorum captiuunculas ita explicantem, refel-
 lentem; ut à quouis nec explicari facilius, nec felicius
 refelli posse viderentur. eius modestia & patientia in
 aduersariorum iniuriis, iocis, irrisionibus concoquen-
 dis tam nituit singularis, ut ex aduersariis plurimi,
 cuius religionem oderant capitaliter, eius virtutem
 amarint ardentè. de iocis perferendis nihil est. in pœ-
 nis corporis vel subeundis, vel perferendis Angelus est.
 nam dum venit ad locu questionis, non flet, sed orat;
 non queritur, sed præ foribus nixus genibus è cælo ve-
 niam petit peccatis, patientiam tormentis, constan-
 tiam factis, aduersariis gratiam. nulla illi pœna aut
 impendens timore, aut præsens dolore mētē eripuit
 liberam, quæ solet esse Sanctorum. ut videatis, videte
 virum Dei etiam lepidum in miseria extrema. cum
 tormenti vis illi eripuisset omnem membrorum non
 solum sensum, sed usum, iocatur se Elephantem esse.
 quid ita? tritum est, Elephantem iam stratum humi
 habere membra, quibus se volūtet; non habere, quibus
 se erigat. ita Campiano in omnibus membris nullum
 fuisse membrum, quo posset uti. cum manuum ope-
 ram potuisset adhibere ad cibum, ridet se simiam esse,
 quasi

quasi imitatione ioculari mentitus potius vsus ma-
 nuum, quam adhibens ad necessitatem. multa sunt
 huius generis, sed mirro, vt sequar filum disputatio-
 nis. extrahatur disputatio in quartum vsque diem,
 eo ordine, vt repetita bis, ante prandium ab hora de-
 cima quinta in decimam octauam, post prandium a
 vigesima prima desinat in vigesimam tertiam. ini-
 quissima fuit illa aduersariorum pactio cum patre, vt
 illorum nunquam doctrinam tentaret interrogan-
 do, sed respondendo semper sustineret ineptias. à parti
 heretica erant Decanus S. Pauli Londinensis Doctor
 Darius, Beëlus, & Vitakerus, qui id temporis contra
 Campiani librum parturiebat nescio quid libelli, &
 non multò post adebatur, quacunq; inspicias, ignorantia
 & superbia maculis inspersum. à parte Catholica
 stabant Sheruinus, Bosgravius, Campianus, alique
 Sacerdotes; quanquam loquendi & respondendi par-
 tes Campiano & Sheruino erant solis seposita. ex his
 que inter disputandum interuenerant, vnum secer-
 nam aut alterum, vt de reliquis commodius faciat
 coniecturam. pater Campianus semel perstrinxit he-
 reticos, quasi corrumpentes Scripturæ locum, quem
 citabant. heretici ipso punctulo referunt ad Græcum
 contextum. cum pater negaret se Græcum librū velle,
 quod sciebat eos etiam obtrudere corruptum, cachin-
 nus erat & conuitium in eum, quasi rudem & infan-
 tem in Græcis literis. quare ad patrem, vt sperant,
 perdendum, audiente populo, rident, irrident, & tri-
 umphi

*umphi specie ingeminant illam suam in Monachos
 tritam vocem, Græcum est, non legitur. hanc contu-
 meliam fert non agrè, dissimulat prudenter, & quòd
 statueret suam linguæ vel scientiam vel ignorantiam
 nihil decerpere de bonitate causæ. & quòd aucuparetur
 commodiorem huius petulantia refellendæ occa-
 sionem. non multò post disceptatio erat de loco S. Ba-
 silij. hæretici persuasissimum habentes Campianum
 nihil scire Græcè, obtrudunt Basilium Græcum, atque
 impudenter prouocant, vt legat. ille vocis vultusque
 suauitate, qua solebat omnia, cœpit primùm altè le-
 gere, ac verba deinde Græca verbis Anglicis fideliter
 explicare. finit, & illam vnâ sententiam subnectit,
 illorum impudentia, suæ modestiæ testem, vos mihi
 posthac cito testes, me callere Græcè. pugnatur postea
 acerrimè, qua fuerat Lutheri sententia de epistola
 S. Iacobi, quam ille & impiè appellauit stramineam,
 & impudenter negauit Catholicam. cùm in libris,
 quos hæretici curârunt subiiciendos (vtuntur enim
 Angli operibus Lutheri mutatis, emendatis, purgatis)
 reperiretur nihil, quod huc faceret; vix credas, quan-
 tã adiderant letitiæ & triumphi speciem. cùm Cam-
 pianus responderet verè, recentes nouarum sectarum
 asseclas in Luthero & Caluino pleraque mutasse, re-
 secuisse plurima (quibus suam sectam sentiebant pre-
 mi) in huius orationis fidem conferendos libros, quos
 primos Lutherus adiderat in Germania; rident eum
 hæretici, quasi malæ causæ bonum subsidium expe-
 ctantes*

ctantes

Et antem inde ex Germania. hic finis est primæ dispu-
 tationis. in qua etsi pater & respondendo doctissimis
 & patiendo religiosissimis partes egregiè sustinuerit
 heretici tamen totam disputationis laudem deriu-
 runt in Sheruinum, more Pharisaorum, qui Ioanni
 affingebant nomen Messia, non quòd Ioanni vellent
 optima, sed quòd Christo cuperent pessima. non hoc
 dico, vt quicquam decerpam de Sheruini laude (dede-
 rat enim documentum docti hominis, & in plurimis
 literis optimè versati) sed vt aperiam hereticorum
 summam inuidiam erga summum patrem, qui illo-
 rum causam ita obtriuerat, vt statuerint nunquam
 posthac Iesuitam vocare aut prouocare in palestram.
 reliquarum disputationum nihil persequar, quòd pu-
 tem omnia omnium sermonibus celebratissima per-
 uenisse iam diu ad vestras aures. postquam heretici
 viderant omnem sibi viam hactenus tentatam efflu-
 xisse sine fructu, vt edant terribilis crudelitatis tra-
 gicum exemplum, conspirant in innocentium mor-
 tem. in summa crudelitate videte summam fraudem.
 nam etsi hæc, populum imbuere religione, Sacerdotes
 quasi semen, spargere per Angliam, excipere confesio-
 nem eorum, qui redierunt in gratiam cum Ecclesia,
 obire sacra missæ solennia, aliq̃ huius generis, veluti
 læsa maiestatis nota, capite iam sanciantur apud An-
 glos: tamen istis hæc communia non placuit obicere,
 partim timore, quòd religionis Catholicæ quadam
 quasi herba succrescente indies apud Anglos, talis ac-
 cusatio

cusatio cœperat habere odium; partim inuidia, quod sperabant in nulla religionis mentione nullam apparituram martyri coronam, commune ergo consilium erat, litem intendere perduellionis, quod grandem pecuniam millium librarum Anglicarum, id est, non a-gies plus minus millium aureorum solariū summi-ferant in Hyberniam ad Nicolaum Sanderum, & eos, qui arma in Hybernia cœperant contra regi-nam: hoc mendacio ut barbaræ immanitati indu-ecant perpulchram boni communis speciem, atque ut eos vocent in inuidiam apud populum, quod tam proluxa erant voluntate in hostes patriæ. quæ accu-satio etsi paritura videbatur odium omnibus apud omnes, & apud Catholicos patri imprimis Campia-no, quod rem erat aggressus planè alienam à sua pro-fessione: tamen illis, qui aliquem modò habebant sa-lem, fabula videbatur nullius probabilitatis. nam ut omni largitione omnes testes corrumperentur, nul-lo tamen modo poterat effici, ut circumstantiæ, quas Anglicanæ leges præscribunt, lucerent, quo scilicet in loco tam grandis pecunia erat collecta, à quo recepta, per quem summissa in Hyberniã, qui ciues capite cen-sebantur, quo edicto, qua ratione, quare cum videant se in hac latebra non posse delitescere, accusant quod Roma & Rhemis in Campania cœperant consilium reginæ extinguendæ, quod externos principes inuitã-rant ad regnum occupandum, deniq; quod statuerant populum, subiectis flammis, excitare ad seditionem.

fuit

fuit haec accusatio vt tectior ad fraudem, sic in speciem periculofior, vtpote qua non aduersarios modo (qui aliquid semper suspicabantur subesse fraudis) sed etiã familiares, quibus horum erat perspectissima innocentia, planè perculerat, ne si verbo, factò, signo, studium pra se ferunt & amorem, eiusdem sceleris incurrerent suspicionem. decimo ergo quarto die Nouembri, Christi confessores in aula Westmonasteriensis sistuntur tribunali, Edmundus Campianus, Rodolphus Sheruinus, Lucas Chirbeus, Iacobus Bosgrauus, Cottamus, Ionsonus, Ortonus, & ex altero carcere Edoardus Rystonus. Ortonus solus erat Laicus, sed magni zeli; reliqui sanctissimæ vitæ Sacerdotes. in quibus Bosgrauus & Cottamus singulari quadam amoris significatione ostendebant semper se in Societate IESU nutu & potestate esse, instituto deinde more maiorum, censentur suo quisque nomine. respondentibus legitur alta voce totius accusationis concepta forma, quam Angli vocant Enditement. his actis, iubentur Campianus & reliqui, forma iudicij stata, manus erigere. erigunt reliqui, & purgant se de obiectis criminibus, eo quisque ordine, quo appellati responderant. verùm Campiano ita brachia luxarant, vsuq; omnem ademerant carnifices, vt quod vellet, non posset. quare socius, qui astat, vnus, reiiicit manicam, ac manum (quam pœna pro fide Christi suscepta non tam fregerant, quàm consecrârant) honore prius osculi reuerenter dignatur, ac dein' quã potest altissimè

simè tollit, simulq; alta liberâque voce se, & suos pronun-
 ciat innocentes. Campianus præter reliquos cita-
 bat testes Deum, Angelos; cælum, terram; mundum
 denique, & cui sistebatur tribunal (quod tribunalis
 illius terribilis post mortem futuri speciem represen-
 tabat) se immunem esse ab omni crimine vel perduel-
 lionis in reginam, vel coniurationis in Rempub. ni-
 hilq; eorum, quæ obiiciebantur, eam speciem haberes
 ut in Iudices vllum colorem possint inducere, ad se
 condemnandam. subnectebat voce hominis & liberi
 libera, & Christiani zelosa. quid? in hac vrbis ampli-
 tudine, in hoc regni flore posse seponi duodecim viros
 ita nullius vel frontis vel conscientia, qui his crimini-
 bus condemnent nos, quos hodie primùm potiùs vide-
 rint, quàm norint? singuli dein' rogantur seorsim, cu-
 ius iudicio velint stare, communi huic interrogationi
 in re capitæ communis illa solet esse respõsio apud An-
 glos, se stare iudicio Dei & patriæ. respondent hoc pro-
 more, suo quisque ordine. fuit zeli, quod huic respon-
 sioni subiungebat Sberuinus, agi verè causam seruatæ
 religionis, falsò obtendi velum læsæ maiestatis: id lo-
 qui terram, videri cælum, vincere rationem. finitur,
 accusati reducuntur in carceres. altero post die sistun-
 tur Ioannes Colintonus, Laurentius Richardsonus,
 Ioannes Hartus, Thomas Furdus, Gulielmus Filbeus,
 Alexander Briantus, Ioannes Shertus Sacerdotes. ea-
 dem innocentibus obiiciuntur crimina, eadem om-
 nino iudicij forma, vicesimo dein' Nouembris, pater

Campianus, omnesque, qui cum illo antè stiterant, euocantur denuò ad tribunal. nominatim singuli appellantur, respondent; accusantur, purgant, eodem planè modo, quo supra. producuntur testes Crodocus, Sledæus, Georgius Eliottus, Mundæus, Hilleus, homines planè ex face, quos & natura sinxerat ad mendacium, & consuetudo erudierat ad impudentiam, qui innocentissimorum virorum frontem & orationem audebant sustinere in nulla veritatis specie. Crodocus obiicit, quendam Anglum officij causa inuisisse eum Romæ in carcere, & ad consolationem subnexuisse, non tam debere esse dolori, quòd carcerem subeat apud externos; quàm gaudio, quòd longissimè absit à patria, quæ non multò pòst, excitatis tumultuum procellis, multo multorum sanguine miserè sanestaretur, mentitur Eliottus Sacerdotem quendam Paynum, qui id temporis arcis Londinensis custodia tenebatur, aperuisse illi consilia Catholicorum coniurantium in reginam, hac forma; vt quinquaginta milites occultis armis recti cum sclopijs aggredierentur eam, cùm esset in aucupio voluptatis (solenne enim est regibus Angliæ, vt ad voluptatem singulis annis vnâ regni partem obeant) ac cum comite Lecestrensi thesaurario regni, & qui est à literis, Valsingamo trucidarèt. vt res autem vel minori periculo, vel maiori spe conficeretur, quendam primæ nobilitatis virum suffectum, qui alta voce succlamaret, viuât regina Maria; nomen tamen principis viri nulla se arte potuisse

potuisse à Sacerdote eruere. nihil mirum, si non possit
 nomen eruere viri, qui fingebatur magnus, erat nul-
 lus; in re, quæ erat tam perspicuè falsa, quàm impu-
 denter confirmata. Sledæus, quo erat candore, publicè
 confitetur, se Rhemis egregiè fuisse hypocrytã, & Ca-
 tholici benè sanctuli induisse laruam, vt faciliùs pos-
 sit expiscari mores, ingenia, consilia omnium, de qui-
 bus promittebat volumina. Mundæus (vt rem conse-
 ram in pauca) narrat monstra, multa, paucis. dixe-
 rant, & cum vestigio duodecim viri nominatim ap-
 pellati iubentur exquirere, quid æqui, quid iniqui. in
 more est apud Anglos, vt duodecim bonæ famæ viri
 secreti ex plebe, causam capitûs exigant ad normam,
 ac, rationibus vtriusq; partiæ æquo librili perpensis,
 accusatos declarent suis verbis gyltie, aut non gyltie,
 id est, nocentes aut innocentes. hi in hac causa non se-
 creti ad iustitiam, sed ad fraudem corrupti, post audi-
 tam hinc accusationem, inde purgationem, iubentur
 finita die sistere, ac respondere suam mentem. ex illis
 tres tenellæ (vt videtur) conscientiæ, simulatis causis,
 declinant statum diem, tanquam scopulum periculo-
 sum, apud quem videbant se facturos naufragium vel
 gratiæ diuinæ, innocentes si condemnarent; vel auræ
 humanæ, nisi condemnarent. nouem ergo aliis, qui
 obibant edicti diem, tres adiuncti erant: qui omnes
 collatis inter se potiùs capitibus, quàm rationibus, in-
 nocentissimos Christi confessores renunciant reos. Iu-
 dex rogat damnandos, si quid adferant, ne horum

sententiam sua subsequatur sententia. nam apud Anglos duodecim hi viri exquirunt, iudex damnat. iudici id erat responsi à Campiano, tantum esse. tamen rogare se Deum, vt iudex, accusator, aduersarius reliquus pro tribunali summo & extremo, mitius audiant. Iudices, ipso punctulo, Andersonus, Egertonus regius procurator, ac Pophanus, seu verius à conscientie sceditate profanus (interfuerat enim hic questionibus confessorum, ac viderat, audierat omnia, ex quibus poterat & debebat, si quid habuisset conscientia, eos declarare integros à labecula) assurgunt omnes, & quod est iudicibus solenne, communi tracta q̄ voce declarant dignos morte, ferunt q̄ in innocentes sententiam, quam illa tribunalia audierant iniustissimam, hac formula, hinc abripiantur ad carcerem, inde ad locum statum raptantur, in loco exenterantur, secantur. post sententiam audiuntur non eiulatus mulierum, sed trium Sanctorum tria iubila. exaltat verbis, Campianus istis. Te Deum laudamus, te Dominū confitemur: Sberuinus illi, hæc dies quam fecit Dominus, exultemus, & lætemur in ea. seuerius Briantus, vir alioqui natura placidissimus perstringit iniquitatem tribunalis, refert q̄ ad iudicem summum, his Davidis verbis, Iudica me Deus, & discerne causam meam de gente non sancta. postea subiicit Campianus ad populum in hanc sententiam. audiuisti (viri optimi) nos condemnatos crimine imminutæ maiestatis; bu-
ius

ius sententiæ, quaeso à vobis, vt recordemini non clementiam, sed iustitiam. putatis fore, vt homini, qui tam multis, tam grauitè, tam insidiosè regiam maiestatem petierat, proponeretur facilè libertas, honor, facultas bene opima? hæc mihi proposita sunt, multa asseueratione, à magnis viris, si remitterem illis de mea conscientia, in rebus, vt putabant illi, minutulis. immò qui mihi astat arcis præfectus, hæc & his lautiora promisit, si in templis hæreticorum vel concionantium, vel cantantium vestigium modò ponerem. quid? homini grauitè perduelli, quod causantur, de re leui tam lauta promitterent magistratus, permitterent principes? non auderent. non perduellem (viri optimi) non perduellem, sed zelotem fidei Catholicæ & oderunt & condemnârunt. mox descenditur à tribunali, reditur ad carcerem, in carcere seuitur. nam compedibus ex ferro grauibus impositis, tenentur arctiùs, tractantur rigidiùs, vsque ad diem supplicij. in toto hoc negotio, patris Campiani ea apparuit siue defendentis prudentia, siue patientis modestia, vt non solum populum, sed ipsos etiam iudices sue virtutis admiratione & stupore defixerit. adde quòd in tanto periculo tanta constantia vocis & vultus, in tot rationibus tam breuis prudensquæ oratio fecerant, vt plerique statuerint eos, tanquam innocentes potiùs liberandos, quàm condemnandos tanquam nocentes. verùm æquitas sententiæ poterat

O 3 optari,

optari, non poterat expectari ab hoc tribunali, in quo erant iudices cæcati honore, testes corrupti largitione, duodecim viri præediti timore. non loquor ad inuidiam, loquor certa. nam vnus ex duodecim viris occultè ab amico perstrictus postea, quòd damnandorum innocentium grauisimo se scelere obstrinxerat, id vnum responderat, se angustiis pressum hoc facere debere, aut illud pati, vt non habeatur amicus Casaris. sequenti die reliqui, qui hoc etiam nomine conclusi erant in carcerem, eandem audiunt sententia seueritatem, eadem iudicij præscriptione, eadem testimonium impudentia, eadem duodecim virorum voce, eodem omninò modo, quem supra depinximus in aliorum condemnatione. finito iudicio, Colintonius non tam spe euadendi, quàm conscientia testanda veritatis, conuersus ad iudices pronunciat alta voce, omnes facile posse, & iustè debere falsam aliorum accusationem metiri sua: se enim illo die, quem illi præfinierant coniurationi Rhemis inita, Londini fuisse in domicilio, quod peruagata gentis voce vocatur Greesynne, apud nobilem quendam Lancasterum. Lancasterus fortè aderat, rogatur, respondet ingenuè veritatem, & innocentem liberat mortis periculo. hoc exemplo inuitatus Ioannes Nicolsoonus Sacerdos, qui cognouerat Fourdum perindè iniustè condemnatum, excipit de eius innocentia, narrat locum Angliæ, in quo fuit, eo die, quo aduersarij calumniabantur Rhemis ini-

ram coniurationem. verùm sua libertatis magnique
 animi eum tulit fructum, vt. religionis causa, primùm
 dedatur in communem carcerem, ac paulò post con-
 datur in arcem Londinensem. verùm quoniam Rhe-
 morum suprà fecimus mentionem sapiùs, in re expli-
 canda videbimus optimam voluntatem & munifi-
 centiam prolixam, quam adfert Gregorius Pontifex
 maximus, non solùm ad hæreseos fibras penitùs euel-
 lendas, sed etiam ad religionis sementem per orbem
 latè serendam. nam diuersis populis diuersa excita-
 uit collegia, Rhemis & Romæ Anglis, Laureti Slauo-
 nibus & Dalmatis, Romæ item (ne singula persequar)
 Germanis & Græcis: vt in illis adolescentes doctrina
 vitæque puritate imbuti, & interioribus literis
 probè informati ad Ecclesiæ ruinas resciciendas in-
 cumbant, in sua quisque patria. nam illa pactio est,
 vt cooptandi promittant se & Sacerdotes futuros, &
 operam, in quastum sua quenquam gentis, collatu-
 ros, ex illis duobus Collegiis Remensi ac Romano, qua-
 si feracissimis agris, Pontifex eos iam in Anglia de-
 cerpit & delibat Confessorum & Martyrum fructus,
 quos nostra ætas narrabit potiùs multos, quàm se-
 quetur magnos, & posteritas fortasse mirabitur po-
 tiùs summos, quàm assequetur diuinos. verùm vt in-
 tercisum historia filum pertexam, post latam mortis
 sententiam, confessores reducti in carcerem, dederunt
 populo materiem multi sermonis. spargebant; vnus,

O 4

Ducem

Ducem Alenfonium, qui illo tempore in aula reginae fuit, illis deprecatum fuisse veniam; alter, patrem Campianum, ipsum sibi consciuisse mortem. verum tantam falsi rumoris varietatem, quasi caliginem, dispulerunt Calendæ Decembris. hoc die pater Campianus ducitur ad carcerem alium, cui nomen à frigore, & nuditate Caldenberber: ac reperit Sheruinum & Briantum, paratos iam & expeditos ad omnem crudelitatem perferendam. mutua hinc latitia, mutuus complexus. sermones feruntur inter illos breues, sed dulces, de felicitate, quæ erit; de miseria, quæ est. puto planè hos tres diuina mentis Martyres tantam animis ex mutuo sermone cœpisse voluptatem, quanta facile & præsentis miseriæ, & futuri funis abstergeret dolorem. quid narro dolorem? in miseria fuit latitia, in fune triumphus. nisi fortè non fuerat aut Laurentio carbo dulcis, aut lapis Stephano mollis. præparat suos Deus, & quasi subigit ad pœnarum patientiam; Petros, Iacobos, & Ioannes in monte Thabor, Cecilias in cubiculis, Catharinas in templo, Sebastianos in campo, Ignatios in cauerna; atque singulos subigit & præparat singulis modis, Petros, Iacobos & Ioannes specie gloriæ, Cecilias sermone Angeli, Catharinas interna luce, Sebastianos contemptione mûdi, Ignatios contemplatione cœli. hanc his tribus Sanctis præparationem puto fuisse in hoc carcere summam, hac mutui sermonis communionem
dulcis-

dulcissimam. nam quod SS. Hilarioni & Paulo venerat in extremo vite quasi actu, ut de cœli deliciis, ac terræ miseris latissimi differerent: id istos puto facere, hoc congressu, & ex terra elicere cœlum, ex miseria latitiam. de Sberuino, antequam pater Campianus venerat, omnes mirari omnia. nam siue loqueretur piè, siue faceret constanter, aduersarij ipsi videbant in verbis Angelum, in factis Deum. in medio huius sermonis cursu ecce præfectum moleste interpellatorem, qui hos tres more institutoq; maiorum tradit in potestatem magistratui Londinensi, cum mandato, ut latæ sententiæ imponat pœnam. sternuntur mox in traham, vinculus Campianus, soluti alij, supini omnes: ac longè per ciuitatem raptantur. in hac miseriæ specie, id erat consolationis, quòd, obiecta oportunitate quasi è cœlo, quidam P. Campianum querunt arbitrum conscientiarum, quidam lutum sanctis vultibus ex trahæ volutatione inspersum abstergunt. bone IESU, quamdiu patieris afflictas tuorum conscientias teneri hac seruitute? querunt te in carcere, querunt te in traha, quousque non respicies hanc piam mentem? non periculum. non timor retardat, quo minus currant post te, quousque non admittes? sequuntur, sequuntur te in Campianis ac Sberuinis, tanquam Maria & Ioannes, vsque ad crucem; quousque excludes? vide, bone IESU, hanc ipsam mentem, vide è cœlo piè, non vni placari hac Confesso-

rum mente? fac saltem placere hoc Martyrum sanguine. sed linquo te Christe parumper, vt redeam ad tuos Martyres, qui iam sunt in loco supplicij. extrahat pater Campianus primò ascendit currum subiectum cruci, ac populo adidit Cygneam cantionem, peritam ex illis Pauli verbis; Spectaculum facti sumus mundo, angelis, & hominibus. in quibus minutatim explicandis, dum magna constantia magnam, turbati animi nullum edidit signum, quasi nihil periculi esset; Cnolsius quidam, qui regina à consiliis, illas habebat sibi partes impositas, vt supplicio interesset, agre ferens tam liberum veritatis preconium, præcidit filium, & inhumana voce quid inquit? putan' te huc tractum, vt populum peruersitate opinionum inficias? quin potiùs pergis, cuius gratia hic es culpam delictorum (quorum fuisti citatus reus) publicè fateri, & reginam rogare veniam de crimine, quod in te concepisti læsa maiestatis? eadem fait cantilena reliqui magistratus, & eorum inprimis, qui erant ex colluione ministerij Calviniani. respondet Campianus suauiter, se facturum omnia liberè & libenter, si quid tantulum admisisset in regina maiestatem, verùm ab huius criminis conscientia esse immunem, planeq; integrum. pergentibus tamen moleste & veneratorie vnã modò exprimere syllabam, qua læsa maiestatis habeat si non crimen, certè speciem, respondet liberè, nihil esse, quod premat conscientiam. excipit

pit vir princeps, qui reginæ est à consiliis. crimina tam
 clara, & euicta ordine iudicij, nec debere negari, nec
 posse refelli. P. Campianus, quicquid (inquit) ho-
 norate vir, contendis, nec posse, nec debere; id vnum
 fateor me Sacerdotem esse, in Catholica fide vixisse,
 pro Catholica fide mori. aliud crimen nec est, nec a-
 gnosco. ad formam iudicij quod attinet, duodecim
 viros labi sæpè errore, facile quæ huc induci nunc po-
 tuisse specie criminationis malitiosè ficta, affabrè
 facta. se tamen hunc illis siue errorem, siue maliti-
 am æquè ignoscere. dum hæc rogantur, redduntur,
 patri Campiano venit in mentem quorundam, quos
 de rebus leuiculis nominarat in quæstione, quibus-
 quæ antea cauerant iudices immunitatem fide sua,
 & iuramenti religione. rogat, ac per horum, qui fi-
 dem interposuerant, honorem obtestatur, hanc vt hî
 fidem mortuo liberent: neque sinant innocentiam
 illorum perfidia circumuentam obteri. nihil esse cau-
 se, cur mulctentur ad fidem, si quid cum illis aut aliis
 liber egerat extrâ conscientie & pietatis rem, id petie-
 aterna flamma vindicandum. de verbis illis ad Poun-
 dum (nullum ne exquisitissimum quidem tormen-
 tum, nedum funem, quicquam à se extorturum, quod
 faciat ad sanctæ Ecclesiæ violationē) hanc esse notio-
 nem, nulla tormenti vi effectum iri, vt nomina edat
 eorum, quos audierat, & absolutos sanctæ Romanæ
 Ecclesiæ gremio incluserat. postea de Richardsono
 inte-

intexuit, non esse hunc, qui cum reliquis iniuste erat damnatus, cui librum suum miserat dono. Hic superponitur quasi in scenam Hernus, Ludimagister ex triuio, qui linguam & animam vili pretio addixerat, ad fabulam narrandam de patre Campiano, prafatur, agitq; personam tam ineptè, vt qui sperarit hinc lauream mimi, subierit labem momi. illi non creditur, ne à suis quidem, ita putidè mentiebatur, quicquid mentiebatur. ô impudentem Roscium, qui agat in scena, spectante Campiano. sed hanc illi gratiam largitur P. Campianus, ne spectet, sed totum potiùs tempus, quod Hernus ponit in fabula, ille seponat ad orationem. totus ergò desixus in commentatione Dei rerumq; diuinarum, orat suum Christum, contemnit hunc ex scabie vermiculum, si tamen contemptio tanta possit cadere in tantam patris humilitatem. puto potiùs bonum patrem orasse pro malo mimo, vt linguam à maledicentia & calumniis traducat ad gloriam Dei. principes viri cum videant huius dictionem nihil adferre ad causam, ponunt modum stultæ garrulitati, premuntq; Patrem de bulla excommunicationis, quam tulerat Pius V. in reginam Angliæ, an sit à Gregorio XIII. confirmata, viq; illius bullæ subditi regni Anglicani an sint exempti iuri, quod habuit illa in illos. hic enim putant se expressuros voculam dignam morte. verum cum Pater, interposita cogitatione, respondisset illi

lius quaestioni dirimenda nec locum esse, nec tempus:
eum rogant, an velit nuncium remittere Pontifici.
referunt responsum verbuli, sed verbuli, quod habet
momentum, se Catholicum esse. vnus propior
Atheo, quàm Christiano mox clamare, Catholici
nomine comprehendi omnem perduellionis labem.
Caluine quid egisti, qui hanc sentinam implesti?
tandem minister ex hac Caluini sentina percun-
ctatur, an velit cum illo orare. importunè, ineptè.
vides, quisquis es, eum ita vixisse semper, ita mori
nunc, vt faciliè ostendat se morte peius odisse omnem
cum haeticis communionem, siue in oratione, siue
religionis quacunque actione. Pater tamen nihil
exprobrat, sed verbo, vultuq; lenissimo monet, se nul-
lius calorem cohibere ab oratione, nihil tamen velle
orare cum eo, tanquam aduersarum partium homi-
ne. rogare verò omnes, qui adsunt, Romanè Catholi-
cos, vt in extrema eius vita symbolum recitent Aposto-
lorum; id signum fore, se nec pro alia causa, nec in a-
lia fide mori, quàm Catholica & Apostolica, quæ so-
la Romanae Ecclesiae terminis circumscripta viuit &
viget. extremo loco molesti iterum sunt de regina,
vt roget veniam delicti aduersus eam concepti. is im-
minens iam morti, verbis quàm potest grauissimis
diuinam maiestatem eitat suæ conscientiae testem,
ac rationibus clarissimis euincit, se in reginam nihil
vnquam deliquisse, aut tantulum titubasse. ne-
dum

dum coniurasse, in vitam: in reliqua semper vitapro
 ea orasse, in mortis etiam articulo iam extremo ora-
 re. cum vestigio verbis quam potest ardentissimis, &
 charitatis plenissimis reginae animulam commen-
 dat Deo. D. Carolo Hauuordo roganti, quam lo-
 quatur reginam, Elyzabetham (subiicit) vestram,
 meam reginam. hac vox quia videbatur mirifice pla-
 cere viris, qui aderant, nobilitatis principibus, eam
 quasi extremam excepit funis, funem mors, mortem
 eiulatus seu veriùs murmur quoddam luctuosum to-
 tius populi, qui illuc illa die confluxerat hac memo-
 ria numerosissimus. id fuit singulare, ac diuina in
 diuinum patrem bonitatis non obscurum indicium,
 quòd sententia contra Edmundum (hoc enim erat
 Campiano prænomen fontis) inciderat in diem,
 quam antiqua Anglorum religio consecrârat hono-
 re D. Edmundi, regis Angliæ, Martyris Ecclesiæ. atq;
 vt in summa crudelitate miremur aliquam clemen-
 tiæ speciem, carnifici præcisuro funem, vt semimor-
 tuo patri intestina erueret maiori cum sensu doloris
 impedimentum est à magnæ notæ viro; mortuo ta-
 men amputatum caput, corpus dissectum in quatuor
 partes.

De Sheruino hæc fuerunt singularia. post halli-
 tum Campiano impeditum laqueo; carnifex, prope
 (instat) Sheruine ad tuum item præmium, barbæ.
 quid reprehendo? hoc est, esse carnificem. Sheruinus
 hac

hac vocis immanitate tantum abest, vt moueatur, vt
 mitescat magis. propter tanquam ouis ad occi-
 sionem, & carnifici veluti pastori osculatur manus,
 vel quia impositurae erant lauream, vel quia illitae
 erant sacro patris Campiani cruore. minimum est,
 hac res quin exprimeret lachrymas optimis, expressit
 sanè amorem & misericordiam pessimis. cum primum
 ascendisset crucis huius quasi currum triumphalem,
 rogat, sinant ne eum dicere. annuunt esse potestatem.
 is in ipso vestigio appellat supplicissimè Trinitatem,
 singulisq; personis agit gratias de singulis donis, id est,
 vni Deo de omnibus. aggreditur ad confessionem suae
 fidei & religionis. inhihet hunc cursum Knolsius. sa-
 tis (inquit) nota nobis est tua religio. de violata re-
 gina expedi. pernegat Sheruinus se affinem perduel-
 lionis crimine. scimus (excipit Knolsius) nihil à te ad-
 missum, vel quia non potuisti, vel quia ineptus es ad
 rem; per consequentiam tamen (largiemini mihi hanc
 barbaram vocolam) te esse reum. Sheruinus liberè, si
 laesa maiestatis nomine cõprehendatis Catholicae fidei
 professionem, Sacerdos sum, Catholicus sum, id est, ad
 hunc sensum insigniter perduellio. dum induitur col-
 lo laqueus, Sheruinus ingeminat piè; IESV, IESV,
 IESV, esto mihi IESVS, dum frangitur illi gula, illa
 concionis audiebatur plena vox, Bone Sheruine,
 Dominus DEVS incipiat bonam animam
 tuam. Reliqua & Sheruini & Brianti eadem re-
 spon-

sponses erant iisdem P. Campiani interrogatis, eiusdem innocentiae eadem mors, seu potius eiusdem mortis eadem gloria. nam quemadmodum vixerunt Confessores, ut mortis quadam viam muniant Anglis; sic mortui sunt Martyres, ut vitae quandam legem praescribant optimis.

F I N I S.

